

ИЛИЯ МИХАЙЛОВ ЗАЕДНО

chitanka.info

Светлините от уличните лампи суетно се оглеждат в локвите, образуващи истински малък архипелаг върху горкия изтормозен асфалт. Поредният дъждовен есенен ден сякаш е седнал за малко в празната чакалня на автогарата и се готви да заеме мястото си на календара. Сутрешната меланхолия се допълва от дует „Авеню“, който се чува от някакво радио наблизо да възпява „за кой ли път“ своето „Бягство“. Продавачката на единствената билетна каса, която работи, брой някакви пари, записва нещо и мърмори под носа си.

На сектора е паркиран стар автобус, който, ако се съди по следите от надписи на немски език, някога е служил вярно по пътищата на Федералната република. Търпеливо изчаква шофьора си да си пусне едно блудкаво кафе от вендинг машината наблизо.

През запотеното автобусно стъкло се вижда влюбена двойка, заела предпоследната седалка. Жената е разкопчала сивото си кожено яке, притворила е очи и се е сгушила в прегръдката на младия мъж до себе си. Лицето и сияе, излъчвайки спокойствие, увереност и тихо блаженство. Сякаш последната и мисъл, преди да заспи, е била „Обичам те!“. Леко потрепва в съня си. Нещо я тревожи за миг, но тя успява смело да го прогони и отново се отпуска в обятията на Морфей. Дългата и кестенява коса се е разпиляла по раменете и като наметало, което я прави недосегаема за останалия свят.

Мъжът до нея я поглежда с цялата си нежност и обич, на които е способен. Придърпва якето и, което се е свлякло и е оставило непокрито лявото и рамо. Прошепва и нещо много мило и внимателно въздъхва, за да не я събуди.

Тя мълчаливо се усмихва в съня си. Щастлива е и иска да запази този миг колкото може по-дълго — като парченце шоколад, който бавно се топи в устата.

Накъде ли отиват? Закъде ли са тръгнали? Има ли значение всъщност, щом са заедно? Щом тя чувства силното му рамото, а той — крехката и женственост?

Очите му излъчват толкова решителност и готовност, че ако в този момент някой го предизвика да изкачи Еверест бос, той веднага ще го направи.

Едно бездомно куче пресича объркано празните сектори, които нетърпеливо чакат своите пътници. Завърта се около автобуса и препискава една от задните му гуми.

Шофьорът подвиква след него, за да го прогони, и се качва с картонена чашка кафе. Поглежда двамата влюбени и се усмихва под мустак. Сяда тихо на седалката и отпива малка глътка. Нежно гали волана и поправя отдавна изветрелия ароматизатор, който се клатушка на огледалото. След това случайно се вглежда в него. Вижда как младият мъж зад гърба му изпотява с дъха си стъклото на автобуса и рисува с пръст малко сърце.

Прозаичната сутрешна тишина изведнъж се разсича като стар чаршаф от шума на газта, която подава шофьорът. После автобусът бавно поема по пътя си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.